

Д-ръ СТ. КАРАДЖОВЪ

Градъ Севлиево

Когато автомобилътъ, следъ двучасово пътуване по коритото на р. Росица, отъ гара Павликени за Севлиево, излѣзе изъ пресѣка на хълма Крапецъ и захвана да се движи по откритото поле, въ далечината се очерта градътъ. Слънцето се бѣше наклонило къмъ залѣзъ и яркитѣ му лъчи се сипѣха като злато върху цѣлото поле. Градътъ, облѣченъ въ злато-сребриста дреха, изглеждаше като малъкъ корабъ, който плува въ пламъци. Почти загубенъ въ дървеса и зеленина, изъ която се показваха църковнитѣ камбанарии и частъ отъ гимназията, тихъ и мълчаливъ, той като че ли се бѣше вслушалъ по нѣкаква далечна мелодия, която го държеше въ нѣмъ захласъ.

Преди тая гледка, инстинктивно едно сладко вълнение обхвана душата ми, въ която една невидима ржка разгрѣщаше отдавна преживѣнитѣ тукъ години.

Откъснатъ отъ впечатления на голѣмия градъ, отъ гдето идѣхъ, отъ спомена за европейски столици, които съмъ видѣлъ, азъ, още съ влизането си въ тоя градъ, почувствувахъ интимността му, която, като отворени обятия на влюбена жена, ме обхвана цѣлъ и, държейки ме близо до себе си, ми шепнѣше сладки и нѣжни думи, всѣка една отъ които падаше като капка въ душата ми, връщайки свежестъта на нѣкогашнитѣ ѝ години. Грубитѣ и каменисти улици, беднитѣ и низки кѣщички, отъ които при шума на автомобиля се показваха деца, игриви момичета и очилати бабички, ми бѣха необикновено скѣпи. Наистина, градътъ е останалъ почти такъвъ, какъвто е билъ едно време. Улицитѣ сѣ постлани